

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2) ศึกษาปัจจัยการถูกเลิกจ้างของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 3) ศึกษาปัจจัยการเลือกอาชีพใหม่ของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 4) ศึกษาระดับคุณภาพชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และ 5) ศึกษาระดับการมีความสุขในชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 6) เพื่อเปรียบเทียบระดับคุณภาพชีวิตก่อนและหลังการถูกเลิกจ้างจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 7) เพื่อเปรียบเทียบระดับความสุขในชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 8) เพื่อเปรียบเทียบระดับความสุขในชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างจำแนกตามปัจจัยการถูกเลิกจ้างของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 9) เพื่อเปรียบเทียบระดับความสุขในชีวิตจำแนกตามการเลือกอาชีพใหม่ของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 10) เพื่อทดสอบการถดถอยระหว่างระดับความสุขในชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างกับระดับคุณภาพชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประชากรกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ถูกเลิกจ้างในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 11,345 คน คิดเป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 386 คน เครื่องมือที่ใช้ในการสำรวจเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการถูกเลิกจ้างและคุณภาพชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาพร้อมทั้งพิจารณาความถูกต้องชัดเจนของภาษาที่ใช้ได้ค่า IOC เท่ากับ 1 และหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยทดลองใช้ (Try-out) กับผู้ถูกเลิกจ้างเขตจังหวัดสระบุรี จำนวน 30 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นโดยวิธีสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (α -Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7578 เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยการแจกแบบสอบถามและใช้การสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage), การทดสอบค่าที (t-test, F-test), Fisher's LSD และ Multiple Regression analysis มีผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผลการวิจัย สรุปว่า ส่วนใหญ่ผู้ว่างงานเป็นเพศหญิง จำนวน 313 คนคิดเป็นร้อยละ 81.1 สถานะภาพสมรส 177 คนคิดเป็นร้อยละ 45.9 การศึกษามัธยมศึกษาจำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 46.1 รายได้ในปัจจุบันน้อยกว่า 4,000 บาทจำนวน 219 คนคิดเป็นร้อยละ 56.7 รายได้ก่อนการถูกเลิกจ้าง 7,000-15,000 บาท จำนวน 168 คนคิดเป็นร้อยละ 43.5 อายุ 31-45 ปีจำนวน 256 คนคิดเป็นร้อยละ 66.3 ภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดจังหวัดพระนครศรีอยุธยาจำนวน 266 คนคิดเป็นร้อยละ 68.9 ระยะเวลาการว่างงาน 4-6 เดือนจำนวน 158 คนคิดเป็นร้อยละ 40.9 จำนวนบุตร 1-2 คนจำนวน 222 คนคิดเป็นร้อยละ 57.5 ประสบการณ์ทำงาน 6-10 ปีจำนวน 136 คนคิดเป็นร้อยละ 35.2 ตำแหน่งงานระดับพนักงานปฏิบัติการจำนวน 305 คนคิดเป็นร้อยละ 79.0

2. ปัจจัยการถูกเลิกจ้างของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผลการวิจัย สรุปว่า ส่วนใหญ่เลิกจ้างโดยนายจ้างประสบปัญหายอดขายตกต่ำจำนวน 229 คนคิดเป็นร้อยละ 59.3 ผู้ถูกเลิกจ้างได้รับการจ่ายค่าชดเชยจากบริษัทจำนวน 262 คนคิดเป็นร้อยละ 67.9 จำนวนการชดเชยจากบริษัท 6-10 เดือนจำนวน 95 คนคิดเป็นร้อยละ 24.6 การจ่ายค่าชดเชยจากประกันสังคมจำนวน 286 คนคิดเป็นร้อยละ 74.1 จำนวนการชดเชยจากประกันสังคม 3-6 เดือนจำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 43.8

3. ปัจจัยการเลือกอาชีพใหม่ของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผลการวิจัย สรุปว่า ส่วนใหญ่ผู้ถูกเลิกจ้างคิดเห็นว่าเป็นโอกาสในการเริ่มต้นใหม่ที่ดีจำนวน 386 คนคิดเป็นร้อยละ 100.0 ผู้ถูกเลิกจ้างทราบข่าวมาตรการสร้างอาชีพของภาครัฐเพื่อช่วยเหลือผู้ว่างงานแต่ไม่ได้ร่วมฝึกอบรมเป็นจำนวน 133 คนคิดเป็นร้อยละ 34.5 ด้านอาชีพใหม่ผู้ถูกเลิกจ้างสนใจจะเป็นแม่บ้านดูแลครอบครัวจำนวน 300 คนคิดเป็นร้อยละ 77.7 มีความพร้อมในการเริ่มงานใหม่เมื่อพบงานที่ชอบและเหมาะสมจำนวน 253 คนคิดเป็นร้อยละ 65.5 และสถานที่งานใหม่ต้องอยู่บริเวณใกล้ที่พัก 178 คนคิดเป็นร้อยละ 46.1 มีการวางแผนอาชีพและรายได้เป็นอย่างดีจำนวน 192 คนคิดเป็นร้อยละ 49.7 แหล่งความรู้ทั่วไป เพื่ออาชีพและข่าวสารในการหางานได้รับจากประกาศนายจ้างจำนวน 237 คนคิดเป็นร้อยละ 61.6

4. ระดับคุณภาพชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างก่อนและหลังถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผลการวิจัยสรุปว่า ส่วนใหญ่ระดับคุณภาพชีวิตก่อนการถูกเลิกจ้างของผู้ถูกเลิกจ้างในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยามีระดับคุณภาพชีวิตในด้านรายได้อยู่ในระดับต่ำจำนวน 155 คนคิดเป็นร้อยละ 40.2 ด้านค่าใช้จ่ายหลักประจำเดือนอยู่ในระดับปานกลางจำนวน 211 คนคิดเป็นร้อยละ 56.4 ด้านอาหารอยู่ในระดับต่ำจำนวน 285 คนคิดเป็นร้อยละ 73.8 ด้านสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับสูงจำนวน 386 คิดเป็นร้อยละ 100 ความสมบูรณ์ด้านร่างกายอยู่ในระดับปานกลางจำนวน 176 คนคิดเป็นร้อยละ 45.6 ความสมบูรณ์ด้านอารมณ์และจิตใจอยู่ในระดับต่ำจำนวน 218 คนคิดเป็นร้อยละ 56.5 โดยรวมระดับคุณภาพชีวิตก่อนการถูกเลิกจ้างอยู่ในระดับปานกลางจำนวน 151 คนคิดเป็นร้อยละ 39.2 และระดับคุณภาพชีวิตหลังการถูกเลิกจ้างของผู้ถูกเลิกจ้างในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยามีระดับคุณภาพชีวิตในด้านรายได้อยู่ในระดับสูงจำนวน 230 คนคิดเป็นร้อยละ 59.6 ด้านค่าใช้จ่ายหลักประจำเดือนอยู่ในระดับปานกลางจำนวน 188 คนคิดเป็นร้อยละ 48.7 ด้านอาหารอยู่ในระดับต่ำจำนวน 261 คนคิดเป็นร้อยละ 67.6 ด้านสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับสูงจำนวน 386 คิดเป็นร้อยละ 100 ความสมบูรณ์ด้านร่างกายอยู่ในระดับปานกลางจำนวน 204 คนคิดเป็นร้อยละ 52.8 ความสมบูรณ์ด้านอารมณ์และจิตใจอยู่ในระดับต่ำจำนวน 186 คนคิดเป็นร้อยละ 48.2 โดยรวมระดับคุณภาพชีวิตหลังการถูกเลิกจ้างอยู่ในระดับปานกลางจำนวน 157 คนคิดเป็นร้อยละ 40.6

5. ระดับการมีความสุขในชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผลการวิจัยสรุปว่า ส่วนใหญ่ระดับความสุขของผู้ถูกเลิกจ้างอยู่ในระดับเท่ากับคนทั่วไปจำนวน 244 คนคิดเป็นร้อยละ 63.2

6. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับคุณภาพชีวิตก่อนและหลังการถูกเลิกจ้างจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

6.1 เพศ ผลการวิจัยสรุปว่า ส่วนใหญ่ปัจจัยส่วนบุคคลด้านด้านเพศมีระดับคุณภาพชีวิตทั้งก่อนและหลังการถูกเลิกจ้างที่แตกต่างกัน

6.2 สถานภาพสมรส ผลการวิจัยสรุปว่า ส่วนใหญ่ปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานภาพสมรสมีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตก่อนการถูกเลิกจ้างแตกต่างกัน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านรายได้ ด้านอาหาร ความสมบูรณ์ด้านร่างกาย ความสมบูรณ์ด้านอารมณ์และจิตใจ และหลังการถูกเลิกจ้างแตกต่างกัน

6.10 ประสพการณ์การทำงาน ผลการวิจัยสรุปว่า ส่วนใหญ่ปัจจัยส่วนบุคคลด้าน ประสพการณ์การทำงาน มีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตก่อนและหลังการถูกเลิกจ้างแตกต่างกันทุกด้าน ได้แก่ ด้านรายได้ ด้านค่าใช้จ่ายหลักประจำเดือน ด้านอาหาร ความสมบูรณ์ด้านร่างกาย ความ สมบูรณ์ด้านอารมณ์และจิตใจ

6.11 ตำแหน่งงาน ผลการวิจัยสรุปว่า ส่วนใหญ่ปัจจัยส่วนบุคคลด้านตำแหน่งงานการ ทำงาน มีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตก่อนและหลังการถูกเลิกจ้างแตกต่างกันทุกด้าน ได้แก่ ด้านรายได้ ด้านค่าใช้จ่ายหลักประจำเดือน ด้านอาหาร ความสมบูรณ์ด้านร่างกาย ความสมบูรณ์ด้านอารมณ์ และจิตใจ

7. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับความสุขในชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผลการวิจัยสรุปว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อระดับความสุขแตกต่างกันมี 5 ด้าน ได้แก่ เพศ สถานภาพสมรส การศึกษา รายได้ปัจจุบัน และอายุ

8. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับความสุขในชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างจำแนกตามปัจจัยการถูกเลิกจ้างของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผลการวิจัยสรุปว่า ปัจจัยการถูกเลิกจ้างที่มีผลต่อระดับความสุขในชีวิตแตกต่างกันมี 5 ด้าน ได้แก่ เลิกจ้างโดยนายจ้าง เลิกจ้างโดยลูกจ้าง จำนวนการชดเชยจากประกันสังคม การจ่าย ค่าชดเชยจากประกันสังคม และจำนวนการชดเชยจากประกันสังคม

9. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับความสุขในชีวิตจำแนกตามการเลือกอาชีพใหม่ของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผลการวิจัยสรุปว่า การเลือกอาชีพใหม่ที่มีผลต่อระดับความสุขในชีวิตแตกต่างกันมี 3 ด้าน ได้แก่ การเลือกที่อยู่และที่ทำงานใหม่ อาชีพใหม่ที่สนใจ และแผนอาชีพและรายได้ในอนาคต

10. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสุขในชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างกับระดับคุณภาพชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผลการวิจัยสรุปว่าระดับความสุขมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้าง ก่อนการถูกเลิกจ้าง = .641 + .254 (ด้านอาหาร) + .341 (ความสมบูรณ์ด้านร่างกาย) แสดงว่าคุณภาพ ชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างหลังการถูกเลิกจ้างด้านอาหาร ความสมบูรณ์ด้านร่างกาย สามารถพยากรณ์

ความสุขในชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างได้ร้อยละ 3.61 และระดับความสุขมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างหลังการถูกเลิกจ้าง $= 1.172 + .277$ (ด้านอาหาร) $+ .389$ (ความสมบูรณ์ด้านร่างกาย) แสดงว่าคุณภาพชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างหลังการถูกเลิกจ้างด้านอาหาร ความสมบูรณ์ด้านร่างกาย สามารถพยากรณ์ความสุขในชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างได้ร้อยละ 4.19

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง การถูกเลิกจ้างและคุณภาพชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีประเด็นที่ผู้วิจัยได้นำมาอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ถูกเลิกจ้างภาคอุตสาหกรรม พบว่า ผู้ถูกเลิกจ้างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง สถานะภาพสมรส การศึกษาระดับมัธยมศึกษา รายได้ในปัจจุบันน้อยกว่า 4,000 บาท รายได้ก่อนการถูกเลิกจ้าง 7,000-15,000 บาท อายุ 31-45 ปี ภูมิลำเนาในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ระยะเวลาการว่างงาน 4-6 เดือนจำนวนบุตร 1-2 คน ประสบการณ์ทำงาน 6-10 ปี ตำแหน่งงานระดับพนักงานปฏิบัติการ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลัดดา ยินศิริ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการฝึกวิชาชีพแรงงานในภูมิภาคเพื่อบรรเทาปัญหาการว่างงานเฉพาะกรณีจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่าเป็นเพศหญิงและเพศชายในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน อายุ 21-30 ปี สถานภาพโสด ระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษา ร้อย มีรายได้ต่ำกว่า 4,000 บาท ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากผู้ถูกเลิกจ้างส่วนใหญ่มีตำแหน่งงานในระดับปฏิบัติการมาจากบริษัทประเภทอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งเป็นประเภทงานที่ใช้แรงงานหญิงและวุฒิการศึกษาและรายได้ไม่สูง เมื่อบริษัทจำเป็นต้องลดจำนวนพนักงานลง ผู้ถูกเลิกจ้างที่มีเงินเดือนสูงอายุมากและทำงานได้น้อยจะถูกเลือกออกก่อนเสมอ

2. ปัจจัยการถูกเลิกจ้างของผู้ถูกเลิกจ้าง พบว่า ส่วนใหญ่สาเหตุเกิดจากฝ่ายนายจ้างประสบปัญหายอดขายตกต่ำ ผู้ถูกเลิกจ้างได้รับค่าชดเชยการว่างงานจากบริษัท เป็นจำนวนชดเชย 6-10 เดือน และได้รับค่าชดเชยการว่างงานจากประกันสังคม เป็นจำนวนชดเชย 3-6 เดือน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แก้วดา ทินพล และคณะ (2543 : บทคัดย่อ) ได้กล่าวถึงการเลิกจ้างงานไว้ว่าเมื่อองค์กรได้ดำเนินธุรกิจไปสักระยะหนึ่งองค์กรเผชิญกับสถานการณ์ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ผลการดำเนินงานขาดทุนพนักงานทำผิดกฎหมายระเบียบวินัยขององค์กร องค์กรก็จะเริ่มให้ความสำคัญกับการเลิกจ้างพนักงาน

3. ปัจจัยการเลือกอาชีพใหม่ของผู้ถูกเลิกจ้าง พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ถูกเลิกจ้างคิดเห็นว่าเป็นโอกาสในการเริ่มต้นใหม่ที่ดี ผู้ถูกเลิกจ้างทราบข่าวมาตรการสร้างอาชีพของภาครัฐเพื่อช่วยเหลือผู้ว่างงานแต่ไม่ได้ร่วมฝึกอบรม ด้านอาชีพใหม่ผู้ถูกเลิกจ้างสนใจจะเป็นแม่บ้านดูแลครอบครัวมี

ความพร้อมในการเริ่มงานใหม่เมื่อพบงานที่ชอบและเหมาะสม และสถานที่งานใหม่ต้องอยู่บริเวณใกล้ที่พัก มีการวางแผนอาชีพและรายได้เป็นอย่างดี แหล่งความรู้ทั่วไป เพื่ออาชีพและข่าวสารในการหางานได้รับจากประกาศนายจ้าง ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ อภิศักดิ์ ดวงักดิ์. (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องอิทธิพลต่อการเลือกประกอบอาชีพของผู้ว่างงานตามกฎหมายประกันสังคม พ.ศ.2533 ในกรุงเทพมหานคร เขตพื้นที่ 1 ศึกษารื่อง “อิทธิพลต่อการเลือกประกอบอาชีพของผู้ว่างงานตามกฎหมายประกันสังคม พ.ศ. 2533 ในกรุงเทพมหานคร เขตพื้นที่ 1” พบว่า ผู้ว่างงานเกินกว่าครึ่งหนึ่งสนใจเลือกประกอบอาชีพอิสระ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยทำการเก็บแบบสอบถามเป็นระยะเวลาที่ผู้ถูกเลิกจ้างว่างงานไม่เกิน 6 เดือนซึ่งเป็นระยะเวลาที่ผู้ถูกเลิกจ้างยังได้รับเงินประกันการว่างงานจากประกันสังคมทุกเดือนและได้รับเงินชดเชยการเลิกจ้างจากบริษัทซึ่งเพียงพอต่อการดำรงชีพของผู้ว่างงาน

4. ระดับคุณภาพชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้าง พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และระดับคุณภาพชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง

5. ระดับการมีความสุขในชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้าง พบว่า ปัจจัยด้าน เพศ สถานภาพสมรส การศึกษา รายได้ปัจจุบันและอายุ, ปัจจัยการเลือกอาชีพใหม่ ด้านการเลือกที่อยู่และที่ทำงานใหม่ อาชีพใหม่ที่สนใจ และแผนอาชีพในอนาคต และปัจจัยการถูกเลิกจ้างแตกต่างกันมีผลต่อความสุขในชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และระดับความสุขของผู้ถูกเลิกจ้างอยู่ในระดับเท่ากับคนทั่วไป

6. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสุขในชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างกับระดับคุณภาพชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้าง พบว่า ส่วนใหญ่ ตัวพยากรณ์กับคุณภาพชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างก่อนและหลังการถูกเลิกจ้างด้านอาหาร ความสมบูรณ์ด้านร่างกาย มีความสัมพันธ์กับความสุขในชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยครั้งนี้

1. **คุณภาพชีวิตด้านอาหาร** ผลการวิจัยพบว่า ผู้ถูกเลิกจ้างส่วนใหญ่เลือกบริโภคอาหาร โดยไม่ให้ความสนใจในการเลือกซื้ออาหารที่มีคุณค่า ความสะอาด และเครื่องหมายรับประกันคุณภาพอาหารและยา (อย.) ดังนั้น หน่วยงานที่มีหน้าที่ควรให้คำแนะนำเพื่อให้ประชาชนได้มีความรู้ในการเลือกซื้ออาหารที่มีคุณภาพ

2. **คุณภาพชีวิตด้านร่างกาย** ผลการวิจัยพบว่า ผู้ถูกเลิกจ้างร้อยละ 85 มีโรคประจำตัว ร้อยละ 54 ไม่ออกกำลังกาย และร้อยละ 74 เป็นโรคเครียด หน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องควรเข้ามาช่วยเหลือให้คำแนะนำรณรงค์การดูแลสุขภาพของประชาชน

3. **คุณภาพชีวิตด้านความสมบูรณ์ด้านอารมณ์และจิตใจ** ผู้ถูกเลิกจ้างส่วนใหญ่หงุดหงิด ซึมเศร้า ไม่มีสมาธิ และขาดความมั่นใจในตัวเอง หน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องควรเข้ามาช่วยเหลือ การฝึกสมาธิเพื่อให้ประชาชนสามารถควบคุมอารมณ์และจิตใจได้ดีจะส่งผลให้สุขภาพกายดีและมีความสุขมากขึ้นด้วย

4. **การวางแผนชีวิตในอนาคต** ผลการวิจัยพบว่าผู้ถูกเลิกจ้างร้อยละ 50 ขาดการวางแผนอนาคตที่ดี หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของความเข้ามาช่วยในการฝึกการคิดวางแผนตั้งแต่วัยเด็ก เช่น ในระบบการเรียนควรปลูกฝังการคิดในเรื่องการวางแผนอนาคตมากขึ้นเพื่อให้ประชากรได้รู้ทิศทางอนาคตของตนเอง

ข้อเสนอแนะการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาสาเหตุที่ผู้ว่างงานส่วนใหญ่เลิกงานและไม่สนใจกลับเข้าทำงานในระบบโรงงานอีก
2. ควรศึกษาคุณภาพชีวิตของผู้ถูกเลิกจ้างหลังการว่างงานนานกว่า 6 เดือนหรือหลังจากสิ้นสุดการให้ความช่วยเหลือจากประกันสังคม
3. ควรแยกศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลระหว่างเพศชายและเพศหญิงเนื่องจากปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศมีการตัดสินใจในการเลือกประกอบอาชีพต่างกันอย่างชัดเจน
4. ควรทำแบบสอบถามสำหรับบริษัทเพื่อให้ทราบปัจจัยการถูกเลิกจ้างในความเป็นจริงของบริษัทได้อย่างชัดเจน